

— Мама казва, че пакъ си излапалъ цѣлата кутія съ захарта!

— И-и, какъ лъже! Че въ устата ми не могатъ да се побератъ повече отъ 5 бучки!

— Вуйчото на Ветка ѝ дава 12 бонбона.

— Но половината ще дадешъ на Петю.

— Значи, 3 бонбона.

— Какъ тъй 3? Не знаешъ ли да смѣташъ?

— Знамъ, но Петю не знае.

— Мамо, плачатъ ли негърчетата?

— Разбира се!

— И сигурно сълзитѣ имъ сж отъ мастило.

— На какво играете, деца!

— На великденски покупки.

— Ами защо Марко е намусенъ? Не играе ли съ васъ?

— Играе, но той е бащата, който ще трѣбва всичко да плаща.

— Стига, мили мои, много говорите за палта и рокли. Изберете си нѣкой по-високъ предметъ за разговоръ!

— Добре, госпожице, ще говоримъ тогава за шапки.

Бащата на Митко заминава по работа. На прощаване му казва:

— Ако презъ време на отсъствието ми бждешъ послушенъ като се върна ще ти дамъ 50 лв.

И като се върналъ го попиталъ:

— Кажи правичката, Митко, заслужи ли 50-тъ лева или не?

Митко се намѣрилъ на тѣсно и рекълъ:

— Я, за да се не караме, татко, дай ми 5 лв. и всичко ще е на редъ!

— Петърчо, какво ще получи братчето ти за имения день?

— Още не зная, но миналата година получи шарката отъ мене.

— Дѣдо, и ти ли си билъ малъкъ като мене?

— Разбира се, мило.

— О, тогава кой знае колко си билъ смѣшенъ съ тѣзи очила и съ тази брада!

— Кажи ми единъ глаголъ въ неопредѣлено наклонение.

— Да пия... моруново масло.

— Защо се казва, че е въ неопредѣлено наклонение?

— Защото пиешъ, пишешъ, а бутилката никога не се свършва.

Учителтъ: Всичко хубаво, деца пожелавамъ ви да станете по-здрави и по-умни!

Деца та: Благодаримъ, г-нъ учителю, пожелаваме сжщото и на васъ!